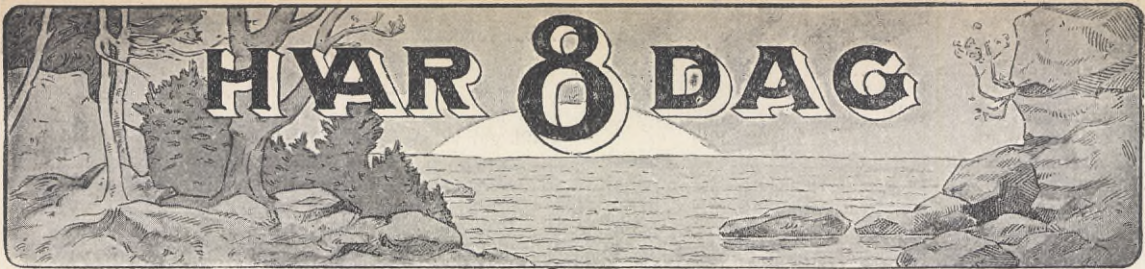

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

4:de ärg.

Den 2 November 1902.

N:o 5

Återgivande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Per Lorentz Laurell (med 1 porträtt). Skyttebazaren i Örebro (med 2 illustr.) Den nya elektriska spårvägen i Göteborg (med 3 illustr.) Kurra gömma Originalberättelse för HVAR 8 DAG af Maria Dur. De trenne boergeneralerna i tyska riksdagen (med 1 illustration). Från Stockholms teatervärld (med 2 portr.) Vårt sjöförsvars hopp (med 1 illustr.) Sigrid Arnoldson i Stockholm (med 1 porträtt). Bazaren för Kristiania sjömanshem (med 1 illustration). Elias Lönnrot-monumentet i Helsingfors (med 1 illustr.) Villa Borghese (med 5 illustrationer). Nyeald ledamot af riksdagens 2:dra kammare, VII (med 1 portr.) G. von Scheele (med 1 porträtt). Ett 40-års jubileum (med 7 porträtt). Veckans porträttgalleri (med 16 porträtt). Den upprädda ångaren "Blekinge" (med 1 illustration).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1902.

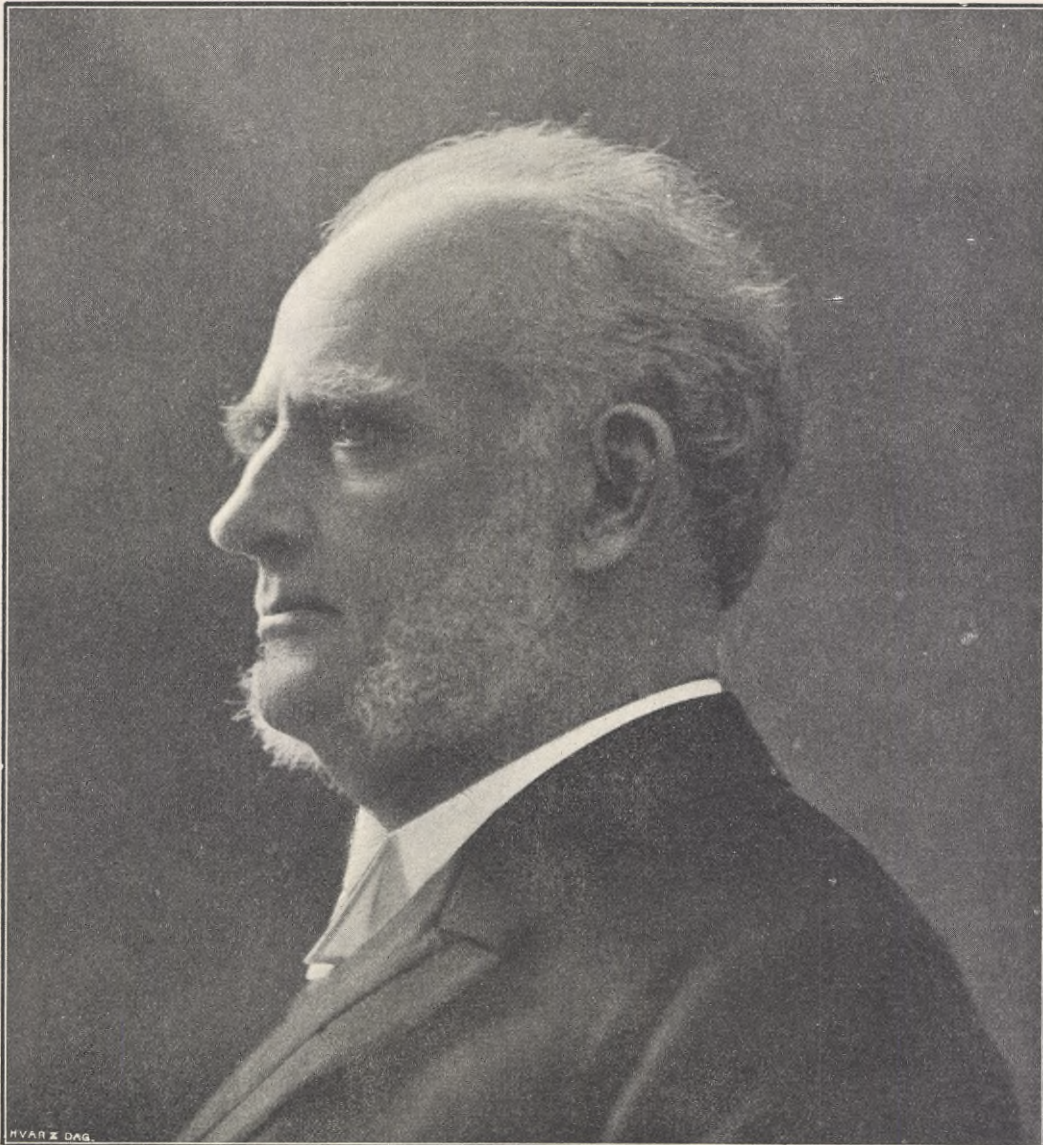

Foto. Flodin, Stockholm.

Klubb: Kem. A. B. Bengt Silfverparre, Ståm—Gbg.

ÖFVERSTELÖJTNANT PER LAURELL.

PER LORENTZ LAURELL.

Till öfverstelöjtnant i Väg- och vattenbyggnadskåren, hvarmed är förenad posten som byråchef i Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen, har utnämnts majoren i kåren PER LORENTZ LAURELL.

Väg- och vattenbyggnadskåren bildades 1851 samt hör under civildepartementet. Den har till ändamål att tillhandagå Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen i dennas befatning med allmänna ärenden, nämligen anläggning och förbättring af vägar, broar, färjor, kanaler, slussar, hamnar och dylikt, sjöars och vattendrags tillgodogörande för sjöfart, flottning och andra industriella behov och i samband därmed stående nödiga anläggningar, arbeten för beredande af större odlingsföretag, skydd mot öfversvämning och minskning af frostländighet samt enskilda järnvägar, afsedda för allmänna behov. Dessa arbeten äro dels sådana, som utföras af enskilda personer eller bolag antingen på egen bekostnad eller med statsunderstöd, för så vidt till arbetenas verkställande fordras k. m:ts tillstånd eller arbetenas utförande och vidmakthållande äro ställda under styrelsens kontroll, dels sådana, som antingen utföras af staten genom styrelsens omedelbara försorg eller fortfarande äro ställda under styrelsens förvaltning.

Öfverstelöjtnant Laurell har sedan länge gjort sig känd som en af kårens skickligaste och mest energiske medlemmar. Född den 8 november 1837, aflade han studentexamen 1858 och afgangsexamen från Högre artilleriläroverket å Marieberg 1861. Han blef tre år senare löjtnant i kåren, 1877 kapten och 1895 major.

Redan år 1856 blef L. elev vid statens järnvägsbyggnader, där han 1857—58 var nivellör. Han var redan 1862 nivellör vid Borås järnvägsbyggnad och 1864—65 stationsingeniör vid Landskrona—Eslöfs järnvägsbyggnad. 1867—68 byggde L. en kanal mellan sjöarne Silen och 1869—70 en brobyggnad öfver Norselven. L. byggde vidare 1870—73 pappersmassfabriken vid Långed och pappersbruket vid Munkedal samt följande året Animmens kanal.

Åren 1876—79 var den outtröttlige mannen öfveringeniör vid Dalslands järnvägs byggnad. Han tjänstgjorde delvis samtidigt 1877—80 som arbetschef vid sänknigen af sjöarne Hjelmaren och Qvismaren och var 1880—88 öfveringeniör vid samma arbete. L. utförde 1886 kanalbyggnaden från Helgasjön genom Tolgsjön till Asasjön i Kronobergs län och har verkställt följande muddringsarbeten: Tjufholmssun-

det vid Luleå 1889—93, Hjerterö och Toftö sund i Bohuslän 1890—92, Kolsundet i Mälaren 1890, Tynnderö sund i Västernorrlands län 1892—93 och Munksund vid Piteå 1894—95. Under 1888—97 uppgjorde L. en mängd förslag till hamnutvidgningar, kanaler, båtleder, brobyggnader, sjösänkningar och väganläggningar samt till dammar och kanaler för vattenverk. Han var 1873—77 disponent för Munkedals fabrik, 1888 styrelseledamot för Mora—Vänerns järnväg, 1892—95 verkställande direktör för Norra Södermanlands järnväg och 1893—94 distriktsingeniör i östra distriktet.

Under de senaste åren har den erfarne och ständigt upptagne mannen bland annat utfört kanal och dam för Katrinefors vattenverk i Västergötland 1896, Alby vattenverk i Ljunga älf 1898—99 samt reglering af ett par nära ofvanför Alby vattenverk belägna sjöar med härför erforderliga dammar, hvilka senare utfördes 1900—01.

L. har äfven utfört åtskilliga arbeten i Finland, såsom dam, tunnel och kanal för vattenverk vid Voika i Kymmene älf, 1896—97, dam- och kanalbyggnad för vattenverk vid Läskelä, 1898, Siitola vattenverk i Vuoksenälven, 1899—1900, samt vattenverket vid Vokia i Kumo älf, hvilket ännu är under byggnad.

Åren 1896—99 utarbetade L. på förordnande af Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen ett förslag till ny och förbättrad segelled mellan Väneren och Kattegat.

På förordnande af samma styrelse verkställde L. under åren 1900—01 undersökning af åtta hamnar vid Väneren, hufvudsakligast med ändamål att utröna, om förhållandena vid Vänerns stränder äro sådana, att denna sjö kan anses lämplig att trafikerar af de fartyg, för hvilka kanalen skulle byggas.

Slutligen, 1900—02, utförde L. på förordnande af samma styrelse undersökning för och förslag till reglering af vattenafloppet från Väneren med ändamål att därvid tillgodose såväl strandägarnes och sjöfartens som företrädesvis vattenverkens vid Göta älf intressen.

Det sagda må vara nog. Det visar, om också endast genom en torr uppräknig, som dock härvidlag varit oundgänglig, hvilken väldig arbetsbörda öfverstelöjtnant Laurell burit. Att döma af vigören är dock ännu mycket att hoppas af den betydande förmåga hr Laurell besitter.

Foto. Hjalmer Eén, Norrköping

Klädh: Kon. A.-B. Bengt Silfverparre, Sthlm—Gbg.

NÅGRA BILDER FRÅN DEN STORA, VACKRA SKYTTEBAZAREN I ÖREBRO.

DEN NYA ELEKTRISKA SPÅRVÄGEN I GÖTEBORG.

MED ANLEDNING AF INVIGNINGEN DEN 27 OKTOBER.

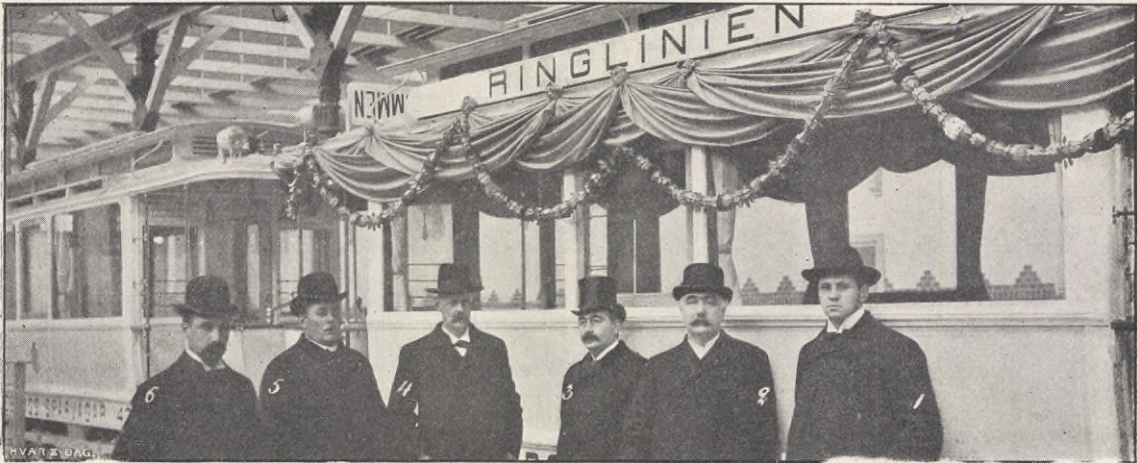

Foto. Jonason, Göteborg.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sklm—Odg.

GÖTEBORGS SPÅRVÄGARS DIREKTÖR OCH STYRELSE.

Direktör S. Edström (1), ordf. herr Aug. Koch (2), herrar W. Henriques (3), Gustaf Boman (4), löjtnant J. Nyström (5), lektor Fredr. Lamm (6).

För vissa kortare sträckor har ju elektrisk spårväg redan funnits å andra platser, men i Göteborg har hela den gamla anläggningen för hästspårväg blifvit upprifven samt i den gamlas ställe en fullständigt ny och betydligt utsträckt anläggning blifvit utförd och detta på en i förhållande till arbetets stora omfattning mycket kort tid. Förtjusta öfver att så snart ha fått åka i de nya, fina och rymliga vagnarne, och så fort och långt och b kvämt till på köpet, har hela Göteborg ägnat en stark tacksamhetens känsla åt dem som så präkligt ledt den viktiga angelägenheten till ett godt slut. Men icke endast arbetets snabbhet utan också de s gedigenhet prisas liksom materiel och anordningar. Spårvägens nye direktör och dess styrelse äro också f. n. u' an tvifvel Göteborgs allra populäraste styrelse — och det förtjänar den förresten att vara.

Foto. Jonason, Göteborg.

Kliché: Bengt Silfverparre.

INTERIÖR AF ETT AF GÖTEBORGS SPÅRVÄGARS VAGNSTALL.

Foto. Jonason, Göteborg.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sklm—Odg.

ÖGONBLICKSBILD FRÅN INVIGNINGSRESAN Å RINGLINIEN I GÖTEBORG.

Anna Maja Lind, prostens enda dotter, nykonfirmerad i våras, spatsierade mellan sina bägge bröder, två långa räklar i slyngelåldern, fram och tillbaka i almällén. Frans, den äldste, hade blifvit kvar i fjärde klassen och lille Erik kunde rakt inte för matematikens skull blifva uppflyttad till tredje, hade rektorn förklarad prostens. Prosten kom den dagen hem, rödare i ansiktet än vanligt, klagade öfver hettan, dammet på landsvägen, middagsmaten och sist öfver hustru och barn — Aldrig hade han varit någon lätting och hvad beträffar hufvud, — ja — det var väl få, som kunde mäta sig med honom i den vägen, aldrig hade han suttit kvar — här reste sig prostens och måtte med föraktfulla blickar sina båda ljushufvuden, som sutto med krokiga ryggar och näsan nästan doppad i filbunken.

— Men straff skulle de få, läsa hela sommaren, hela sommaren!

Det hördes några konstiga gurglingar från filbunksfaten. Prostinnan såg bedjande, halfgråtande på sin man, men lilla Anna Maja lyfte raskt på hufvudet, och frågade nyfiskt, intresserad, hvem som skulle undervisa bröderna hennes?

— Joho — lilla Anna Maja, som ju gått igenom det sjukklassiga läroverket, skulle få läsa vanliga skolämnen med dem och prostens själf på lediga stunder plugga språk och matematik med sina telningar.

Man svettades och läste. Anna Maja grät i bersäerna öfver svenska verbens konjugationer, som rakt inte ville gå i Frans. Och lille Erik blef riktigt blek och mager af bara grämlöse öfver att ej få passa kycklingarne, som pipande och fria sprungo omkring på gräsmattan utanför läsrummets fönster. Men ingenting hjälpte. Då hösten kom, kom nederlaget. Gossarne kommo hem från skolan rödnästa och ängsliga för Pappa Prost. De hade fallit igenom.

Prosten vandrade fram och åter på salsgolfvet. — Hvad var att göra? Låta dem gå till skolan som kvarsittare och betala dryg inackordering kunde aldrig komma i fråga. Hellre då hålla dem med informator och söka få dem in i nästa klass, det föll sig nog billigare och så kunde han ju själf också ha ett öga på dem. Så skref prostens till rektorn. Denne gillade hans beslut, rekommenderade honom en ung kandidat Hansson och så var den saken afgjord.

Således promenerade nu Anna Maja i almällén med sina bröder, under samspråk om den nye läraren.

— Tror du, han är stilig — sade Frans värdslost och bet ett stort stycke af ett nedfallet vinteräpple, under det han gjorde de hemskaste grimaser.

— Naturligtvis — sade Anna Maja öfverlägset, — kandidater äro alltid stiliga, bara mössan, ser du, det är något det. Hå — hon skrattade muntert — hvad det gläder mig att få reta flickorna på Ulnäs med honom. — Vår kusin, sade Adèle under en liten sidoblick på Henriette, en ung medicinare från Stockholm kommer hit i öfvermorgon för att jaga. Han ser mycket bra ut, baron Ståhl, tillade hon och höjde på hufvudet.

— Det var ju roligt — sade mamma menlost. Men jag tog mod till mig, jag. — Jaså, herrskapet väntar resande — sa jag — ja, det göra vi också för i morgon kommer en kandidat hit, som skall läsa med gossarne i vinter.

Henriette såg intresserad ut.

— En kandidat? Har ni sett honom, fröken Anna Maja.

— Nej — sa jag och såg hemlighetsfull ut, men han ser mycket bra ut.

— Hvad heter han? sade Adèle.

— »Hansson», sade jag modigt, men blef i det samma röd, den frågan hade jag inte tänkt på,

men det roade mig att se Adèles besvikna min vid det demokratiska namnet. Öfver Henriettes ansikte stannade likväl det belättna draget, som så tydligt sade: »Mister jag den ene, står mig den andre åter, bättre något än ingenting.»

— Men det ska' vi bli två om, min sköna fröken Henriette Falk på Ulnäs, kandidaten behåller lilla Anna Maja Lind för sig själf.

— Sa' du det, Anna Maja, frågade lille Erik och såg förvånad på systemen.

— Dumsnut du är, det tänkte jag bara, förstås

— Frans och Erik, ljöd prostens myndiga stämma från farstubbyron. Gossarna sprungo raskt fram till honom och Anna Maja följde lugnt efter.

— Det blir rägn i dag, pojkar, ni får hjälpa till med hösten. Tag Brunte och kör ut och hjälp till. Raska på! Och du, Anna Maja, han drog upp uret, blott en half timma till taget kommer, det är på tiden att ni spänna för. Alla drängarna och hästarna äro på arbete och bara gamla Sacha står kvar i stallet. Han är ju lite halt, men, hvad betyder det? Sådana där herrar kandidater nu för tiden ha godt af, att man inte skämmer bort dem. Tag du gigen och Sacha, min tös, och far och hämta kandidaten.

Det föll aldrig Anna Maja in att göra den minsta invändning mot faderns befallning, men då hon stod framför spegeln på sitt rum och lade sina långa ljusa flätor ordentligt i krans öfver hufvudet, småmyste hon och mumlade: »Det där ser nästan förspändt ut, Anna Maja.»

Tåget körde frustande in på järnvägsstationen. Anna Maja hade bundit Sacha vid pälen och stod själf vid grinden för att observera de resande.

— Männe han reser på andra eller tredje klass? Tåget stannade, konduktören öppnade dörrarna, hvilka dock genast åter drogos till af de kvarvarande passagerarne. Endast dörren till andra klassens rök-kupé öppnades på vid gafvel och en ung man i studentmössa och med en fin resväska i handen steg ur och såg sig sökande omkring.

— Missförstånd alltså, mumlade han, eftersom ingen är mig till mötes.

Han snodde rundt och såg forskande åt alla håll. Anna Majas hjärta började klappa; att han skulle vara stilig, det anade hon, men så vacker — nej aldrig! Hon stod stilla och vågade sig i början ej fram.

— Nej, det här duger inte, Anna Maja, sade hon för sig själf, stack händerna i fickorna på rägnkappan, satte näsan käckt i vädret och klef fram till kandidaten.

— Jag är Anna Maja Lind, sade hon raskt, kandidaten förmodar jag?

Öfver den unge studentens till en början något förvånade ansikte drog ett godt, lätt leende.

— Ja, svarade han med en djup bugning.

Anna Maja var redan i färd med att knäppa upp fotsacken, och med ett artigt: Var så god och stig upp, höll hon upp fällen.

— För all del, min fröken, damerna först. Anna Maja blef förlägen, klättrade upp, snärjde sig i fällen, men kom slutligen till rätta. Så steg kandidaten upp och Sacha började linka i sakta mak framåt på den upplödda landsvägen. Anna Maja satt käck och rak och höll stramt i tömmarne. Första delen af färden gick fram under djupaste tystnad. Anna Maja kastade då och då en skygg sidoblick på sitt ressällskap och märkte hur han såg på henne och själf såg ut, som om han skulle börja skratta.

Hon blef röd som en pion och visste rakt inte, hur hon skulle kunna komma ur denna obehagliga situation. Slutligen framkastade hon lätt, som om hon ej alls kände sig generad, under det hon höjde piskan i luften: En angenäm resa, hoppas jag?

Kandidaten bugade sig.

— Ja — nu, sade han och log skälmaktigt, men då han såg, hur hon rodnade, tillade han allvarligt: Jag hatar tågresor. Får jag lof, sade han därpå och började draga ut paraplyn ur sitt fodral. Det hade börjat smårägna och Anna Maja slog upp sin kappkrage.

— Gärna för mig, bara jag slipper, sade hon käckt. Han skrattade muntert.

— Då sympatisera vi, fröken, sade han och stoppade in paraplyn i fodralet — galoscher och paraply, de äro min fasa.

— Bravo! sade Anna Maja och blickade upp förtjust, då äro vi strax vänner. Det är som om ni bott på landet i all er tid.

Hon var åter den frimodiga, hurtiga Anna Maja Lind. Hans skratt hade värmt upp henne och kommit henne att känna sig hemmastadd med honom — han såg annars så förskräckligt förnäm ut. Hon såg upp på honom.

— Store tid, hvad han ser bra ut, sådan panna, sådana ögon, och hvilket leende se'n! Nej, hvad flickorna Falk blifva afundsjuka.

Hon blef helt uppsluppen vid den tanken och kände sig så hjärtans glad.

— Se, ni får ursäktas den gamle Sacha, men ragnet kom så plötsligt på — och pappa vill naturligtvis ha in sin säd, fortsatte hon snusfornuftigt.

— Åh, jag ber, sade kandidaten allvarligt.

— Gossarne, började hon och lutade sig förtroligt fram emot honom, äro duktiga till arbete ute i det fria, men läxor och grammatik och matematik är deras fasa liksom paraply och galoscher er och min.

Hon skrattade och slängde med piskan i luften.

— Men jag har sagt dem att de skola vara flitiga, och de ha' lofvat mig vara snälla. Säg, är ni ej glad för det? sade hon själfkärt och såg frågande upp till honom.

Åter kom det skratlystna uttrycket i hans ansikte. Hon undrade, hvad det kunde vara, kände efter, att ingen hårtott stack ut. Något konstigt var det nog i alla fall.

— Mycket glad, sade han doft och rösten darade så underligt.

Han tog piskan ur hennes hand och pekade upp mot prästgården, som nu började skymta fram på andra sidan ån.

— Hvad är det för en gård däruppe med de stora ekarne?

— Det är just prästgården, det, svarade Anna Maja, stolt öfver, att han sett och märkt hennes hem, innan han ännu fått syn på det ståtliga Ulnäs.

— Jaså, prästgården, sade kandidaten, jaha, det det minns jag nu.

— Åhå, har kandidaten varit här i trakten förr?

— Ja, för många, många år sedan.

— Då ni var bara barnet således? sade Anna Maja och log öfverlägset.

— Alldeles. Men där ha vi ju Ulnäs, hade han så när utropat, men i stället svängde han piskan och pekade upp mot slottets fasad.

— Det är Ulnäs, det där, sade Anna Maja vårdslöst. Det glittrade skälsmt i kandidaten ögon.

— Hvem bor där?

Godsägare Falk med hustru och två döttrar.

Anna Maja började småmusa belåtet vid tanken på sin vackra kandidat.

— De vänta också resande, en ung baron Ståhl, fröknarnes kusin, som kommer i morgon och skall jaga, lata sig, mena de väl, ty det brukar visst vara sådana fina herrars göra.

— Så, sade kandidaten och Anna Maja såg

Kiloh. Kmn. A. B. Zingst. Stifterparn, Sölm—Rög.

DE TRENNE BOERGENERALERNA I TYSKA RIKSDAGEN.

Vi återgifva denna mycket intressanta fotografi från besöket i Berlin, där de olyckliga generalerna rönt stor uppmärksamhet, ehuru ej motsvarande uppoffring till hjälp åt boerna. Vi namnteckna generalerna Delarey (1), Botha (2), De Wet (3) samt furst Herbert Bismarck (4).

F. V. S. Z. D. N. G. För fotografi.

upp förvånad, rösten hördes så hård och sträf. Det var då märkvärdigt, hvad det ansiktet kunde skifta.

— Åro fröckname Falk unga och vackra?

Anna Maja höjde på axlarna.

— Det är som man tar det. Fröken Adèle är nog litet passée, sade hon nonchalant.

— Passée, sade kandidaten förvånad, tors man fråga, hvad menar fröken med det?

— Då man är öfver 30 och har varit mycket med, sade Anna Maja öfverlägset, det borde för öfrigt kandidaten själf ha' reda på.

— Nå, yngsta fröken, då? han såg frågande, litet gäckande på henne, är hon också passée?

— Nej, då, nej, visst inte, hon ser nog bra ut och har en massa talanger, har gått igenom målarakademi och tagit musiklektioner i Stockholm o. s. v., o. s. v. För öfrigt, tillade hon och såg skämskt upp på honom, det är visst för hennes skull baron Ståhl kommer hit, det hörde man tydligt på henne, åtminstone hoppas de det däruppe. Hon visade med piskan på Ulnäs och svängde så om hörnet på vägen upp till prästgården.

Då kände hon sin vänstra hand omfattas af ett starkt grepp och ett raskt ryck i tömmarne stannade Sacha, hvarefter kandidaten löste upp fotsacken och hoppade af.

— Och nu skall jag be att få tacka för skjut- sen och angenämt resällskap. Mitt namn är baron Ståhl, han stötte klackarne samman och bugade djupt. Anna Maja satt som ett lefvande frågetecken.

— 'Baron Ståhl'? det sade ni aldrig.

— Ni frågade endast om det var 'kandidaten' — och kandidat ä jag — baronen skrattade och lyfte ner sin resväska.

— Det menade jag inte.

— Kunde jag rå för det?

Anna Maja krympte helt samman. Hvad skulle hon göra? Tänk hvad allt hon sagt om herrskapet på Ulnäs! — Så rätade hon på sig och bjöd till att se lugn och värdig ut.

— Ni borde i alla fall ha upplyst mig om mitt misstag. Det var en nedrig öförsynthet att låta mig förbli i okunnighet om, att jag tagit fel på person.

Han kom tätt intill giggen och räckte ut handen.

— Vill ni inte förlåta mig, fröken? Från början var det ej så illa menadt, jag kände igen er från mitt förra besök här. Ni var bara en liten flicka då, sade han mildt och lät blicken smeksamt glida öfver det lilla rosiga, friska ansiktet. Och så tänk, att i detta väglag och i ösregn marschera hela långa vägen fram till Ulnäs, när man blef erbjuden att åka nästan ända fram till dörren.

— Ni kunde telefonerat, invände Anna Maja matt.

— Nej, fröken, då hade jag ju gått miste om ert sällskap, det glimrade muntert i de vackra ögonen, och det hade jag aldrig kunnat bära.

Åh, Anna Maja, hvad hon var olycklig, olycklig som aldrig förr. Först och främst allt det hon pratat och så Henriettes triumf, åh, det kunde gräma henne ända in i hjärteroten, och så — och så — hvad han var vacker och manlig — och hvad hans leende var godt och gladt!

Anna Maja klatschade hårdt med piskan på Sachas rygg och smackade ljudligt med tungan. Sacha började lunka helt sakta.

— Vill ni inte förlåta mig, fröken, det var så frestande, att en gång på ren svenska få höra, hvad folk tänker om en, det får man aldrig annars. Inom vår klass är det endast smicker och förställning.

— Gud välsigne er klass, det måtte vara en ömklig en, jag är glad, att jag ej tillhör den, sade hon kärft och klatschade, för att få Sacha i traf. Baron Ståhl höll fortfarande i fotsacken.

— Förlåt, bad han och såg bedjande upp i hennes ögon.

— Aldrig, sade hon hårdt och stampade med foten i vagnsbottnen — aldrig.

Sacha såg hemmet och började plötsligt trafva. Baronerna släppte sitt tag och såg med en lång blick efter det bortilande åkdonet. Så drog ett litet småleende öfver hans ansikte.

— Säg aldrig — aldrig, min unga fröken.

Det låg en hel hög nytvättade kläder på bordet i matsalen. Anna Maja och köks-Stina stodo vid ett inflyttadt köksbord och lade kläder till mangling.

Två ryttare stannade utanför prästgårdsgrinden. Stina sprang nyfiket fram till fönstret. Anna Maja kände det som om blodet stelnade i ådrorna och tårarna stego upp i ögonen, men hon tvang dem tillbaka och bjöd till att se oberörd ut.

— Nej, men jestaness, se då, självaste possessio- nat Falk, och Herre du milde, en så'n grann herre han har med sig. Kom ska' hon få se, fröken Anna Maja.

Stina vände sig om och tog Anna Maja i armen.

— Men Herre Gud, hvad står på? Hon är ju eldröd i synen. Hvad i Guds namn står på?

— Välkomna, välkomna, hördes prostens fryntliga stämma, jäså, jo visst har gumman min gurkor i öfverflöd. Ja, se, det är visst litet fruntimmersgöra i salen, men det går väl ändå an att stiga igenom. Gumman min sitter inne i förmaket, vi kunna ju tala med henne.

Dörren öppnades och godsägaren med sällskap steg in.

— Se, god dag lilla fröken, sade herr Falk vänligt och klappade Anna Maja på axeln. En sådan förständig flicka, som går i hushållet och hjälper mamma; det är den största nytta en flicka kan göra. Dockor och halfkonstnärer på alla områden ha vi godt om. — Hans panna lade sig i djupa veck och prostens skyndade att komplimentera honom för hans dottrars många talanger och stora bildning. — Det är bra, det är bra, min vän, tack för välmeningen, men det hjälper inte ändå, hemmet är kvinnans rätta plats. Men hvar är prostinnan?

De båda äldre följdes åt in i förmaket, men unge baronen blef stående kvar vid öfre bordändan och såg allvarligt, frågande på Anna Maja.

— Har ni ännu ej öfvervunnit er ovilja mot mig, fröken?

— Det jag en gång har sagt, det står jag vid, sade hon utan att lyfta upp ögonen. Hon doppade vispen i baljan och stänkte af alla krafter, så att det riktigt rägnade omkring dem. Baronerna stod tyst och såg på. Så sade han litet gäckande: Är det egentligen roligt att stå så där och skvätta? Ni ser så ifrig ut?

— Allt arbete är roligt, herr baron, för öfrigt är det brukligt inom vår klass att arbeta, sade Anna Maja tvärt. Baronerna bet sig i läppen.

Klockan slog 11 och gossarne kommo stormande ut till rast. Efter dem kom kandidat Hansson, en ranglig, blek ung man med pincenez på näsan och ovanligt långa armar och fötter. Han hade försöfvit sig i sin kupé, kommit på orätt tåg och så anländt till B. en dag för sent. Han följde Anna Maja i hälarne dagarna igenom, fastän hon ej alls visade honom någon uppmuntran. Nu log hon dock så vänligt mot honom och gossarne, och sade med sitt mildaste moderliga tonfall:

— Nu vill ni väl ha' lite mat, mina vänner. Hon vände sig till baronen och det lilla eljes muntra ansiktet blef stelt och fränstötande.

— Jag ber om ursäkt, men vi ha' ej mer än 10 minuter på oss, och arbetaren är sin lön värd, och med en liten inbudande gest mot kandidat Hansson och bröderna drog hon dem med sig ut i hvardagsrummet där bredda smörgåsar och mjölk väntade. Baronerna snodde rundt på klacken.

FRÅN STOCKHOLMS TEATERVÄRLD.

Foto. Flodin, Stockholm.

Kliché: Per-O. Sjöforsparre.

ANNA PETTERSSON-NORRIE.

Den 25 okt. öppnades äntligen i Stockholm Olympiateatern, belägen i gamla cirkusbyggnaden vid Karlavägen. En af primadonnorna därstädes är fru Anna Pettersson-Norrie, som sålunda på sätt och vis återbördats till hemlandet. Som ett apropos för dagen återgifva vi här en nytagen bild af den utmärkta operettsångerskan.

Foto. Florman, Stockholm.

Kliché: Per-O. Sjöforsparre.

CONSTANCE GOTTSCHALK.

Fröken Constance Gottschalk, den intagande skådespelerskan, som snart skall knyta hymens band, hade fredagen den 24 okt. afskedsrecett på Svenska teatern i Stockholm. Den begåfvade skådespelerskan har varit i besittning af ett fint och sympatiskt sceniskt framträdande och det har legat något behagligt och nobelt öfver hennes person, som intagit publik och kritik.

VÅRT SJÖFÖRSVARS HOPP.

Foto. Ortling, Sthlm.

Kliché: Per-O. Sjöforsparre, Sthlm.—Ödg.

SJÖKRIGSSKOLANS ELEVER VID VEGASTENEN.

Nej, se sjökadetterna! — utbrister nog mer än en af HVAR 8 DAGS läsarinor, när de få syn på denna bild. Och de tillägga kanske: — Hvad de ändå se trefliga ut! Sjökadetterna, de käcka kadetterna med de blåa knapparne, äro ju föremål för all Stockholms backfisch'ars stora beundran. Att dansa med en kadett är en dröm, att konvojeras af dem på promenaden på Sturegatan är ett minne för lifvet. Sjökadetterna äro förresten rappa och käcka gossar, vilka med allvar taga sitt kall: att bli fostlandet försvarare på de blå vågorna. K. sjökrigsskolan i Stockholm förskrifver sig från 1807, och sedan 1872 är sjökrigsskolan inrymd i byggnaden på Skeppsholmen.

SIGRID ARNOLDSON I STOCKHOLM

Foto. Fl. Åhn, Stockholm.

Kliché: Kem. A.-ii. Bernt Silfversparre Simonströg.

DET SENASTE PORTRÄTTET AF SIGRID ARNOLDSON.

Sigrd Arnoldson, den förtjusande svenska sångerskan, hvilken, tack vare talang och energi, förvärfvat sig världsrökt, besöker nu sitt fosterland, där hon icke varit på fem år, och har uppträdt bl. a. i sin glansroll "Mignon" å k. teatern i Stockholm. Fru Arnoldson — af hvilken vi nyligen återgäfvit ett porträtt med biografi — har haft älskvardheten sätta oss i tillfälle för våra läsare visa ett för HVAR 8 DAG speciellt taget senaste porträtt.

BAZAREN FÖR KRISTIANIA SJÖMANSHEM.

Foto. Skarpmoen, Kristiania.

Kitché: Kem A.-B. Reugt Silfveerparre Stlm.—Gbg.

Från den stora bazar som nyligen afhölls i Kristiania, och till hvilken rikliga gåfvor — äfven från konungen och drottningen — inkommit, lämnar HVAR 8 DAG en treflig ögonblicks-gruppbyld. Bland de porträtterade kunna vi anteckna: fru statsminister Blehr (1), fru Horst (2), Hofmarskalk Rustad (3), fru Salvesen (4), herr Anker-Hansen (5), sekreteraren Orland (6), kandidat Buras* (7), fru Anker-Hansen (8).]

ELIAS LÖNNROT-MONUMENTET I HELSINGFORS.

Öfver Elias Lönnrot, finska skriftspråkets grundläggare, har i dessa dagar, 100 år efter hans födelse, rests en staty i Helsingfors. Statyen, som står på den öppna platsen framför Gamla kyrkan, är utförd af skulptören Emil Wikström.

På en låg sockel reser sig en granitgrift, symboliserande fosterjorden — eller den trollkunnige Kalevalahjälten Vipunens graf, med en i stenen antydd ansiktskontur. Ur hans gap höjer sig i 'enlighet med Kalevalamyten den gamle siaren Wäinämöinen, som ur Vipunens inre hämtar all dennes visdom. Lyssnande till Wäinämöinens visdomsord, sitter Elias Lönnrot vid hans sida med pennan i ena handen och i den andra sitt historiska skrifbräde, som följde honom på alla forskningsfärder i Finlands ödemarker. Vid sockeln synes en ung kvinnofigur, som med ena handen håller ut sitt löst svallande hår, och symboliserar den lyriska finska sången, Kanteletar, i motsats till Kalevalas epos.

Foto. Daniel Nyblin, Helsingfors.

Kitché: Kem A.-B. Reugt Silfveerparre Stlm.—Gbg.

VILLA BORGHESE.

MED ANLEDNING AF ITALIENSKA KONUNGENS OCH STATENS INKÖP AF DEN VÄRLDSBERÖMDA VILLAN OCH PARKEN.

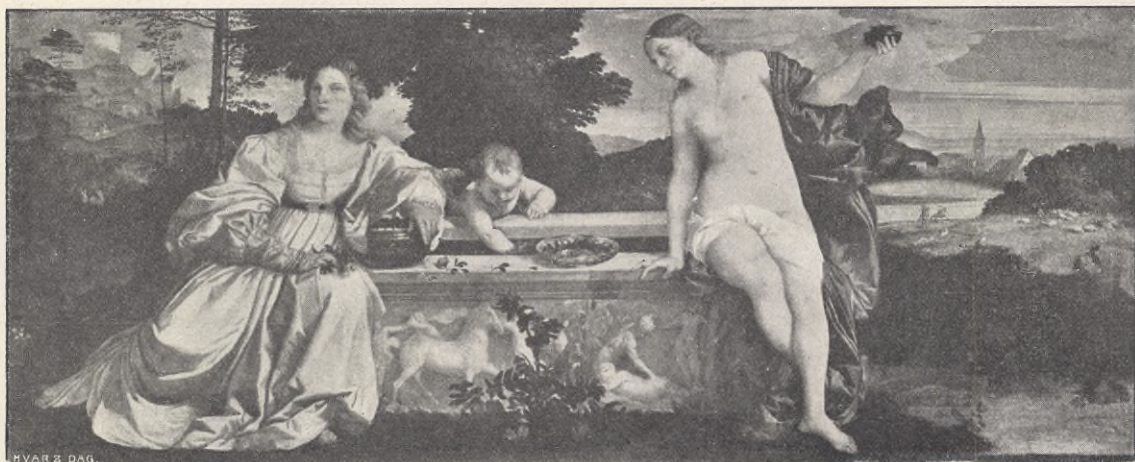
Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre, Sthlm—Gbg.

SJÖHÄST-FONTÄNEN AF BERNINI I VILLA BORGHESES PARK.

Det är i de sju kullarnes stad på Tiberns stränder. Från Pincios slutning förer en skuggrik allé rakt ut till Villa Medicis praktbyggnad. Den där bakom belägna höjdsträckningen är med sina präktiga trädgårdsanläggningar det yppersta exempel på sydländsk frodighet; ur grönskans dunkel, mellan trädens och buskarnes blomsterrikedom skymta hvita marmorbyster af berömda romare och ett under-

bart panorama breder sig här för åskådarens tjugade blickar: yppiga trädgårdar och hvita villor kröna de gula kalkklipporna och däremellan flätar den taggiga kaktusen och den jättestora agaven hårdt när ogenomträngliga häckar. Mellan täta lagerträd och myrtenbuskar, mellan dunkelgröna stekar och de bredtoppade pinjernas smärta, rödaktiga stammar, reser sig däruppe från den öfversta terrassen Villa

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre, Sthlm—Gbg.

»DEN GUDOMLIGA OCH DEN JORDISKA KÄRLEKEN», TIZIANS berömdaste verk; ett af de värdefullaste konstverken i VILLA BORGHESE.

Efter fotograf.

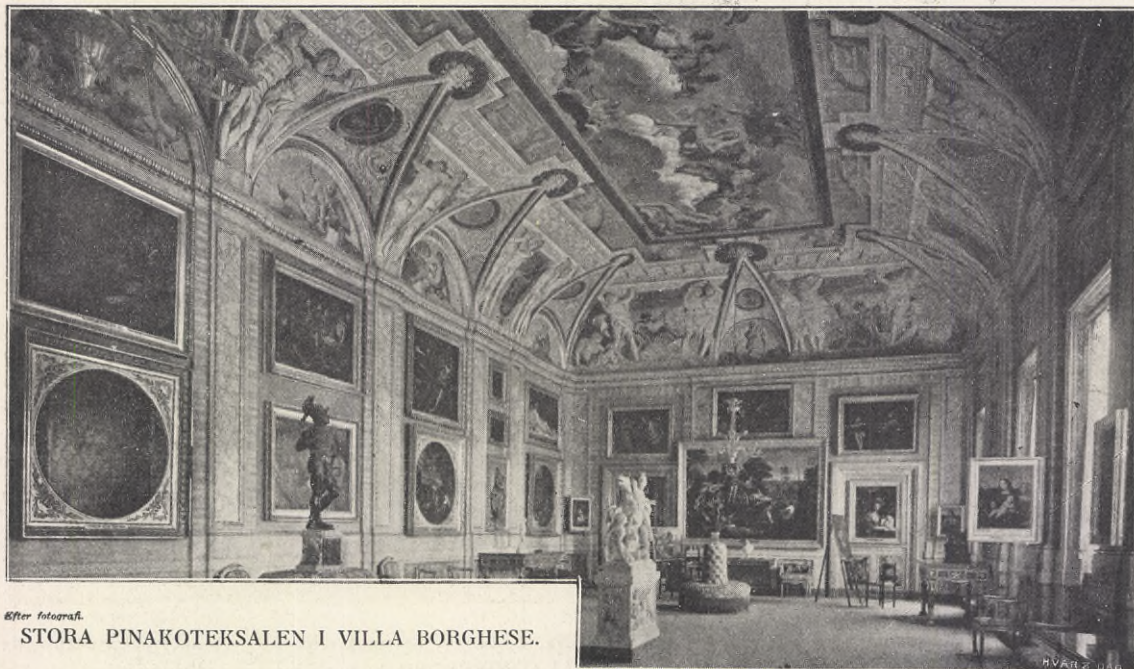
Kliché: Kem. A.-D. Renat Silfversparre, Sthlm—Gbg.

DET ANTIKA FAUSTINA-TÄMPLET I VILLA BORGHESES PARK.

Borghese, erbjudande den mest beundransvärda utsikt öfver land och haf.

Under första hälften af 1600-talet uppfördes nästan samtidigt den tidens förnämsta trenne villor i och omkring Rom: Villa Borghese, Villa Ludovisi och Villa Doria-Pamfili. Den största af dem alla, Villa Borghese, uppförd samma år som Villa Ludovisi, anlades år 1622 af påfven Paolo V:s brorson, kardinal Scipio Borghese. Den särskildt

för sina konstskatter och sina vidtomfattande, storslagna parkanläggningar berömda villan fick sin plats rätt utanför Porta del Popolo. Denna villa har under många år utgjort målet för romarne, då de gjorde sin aftonpromenad genom den monumentala, världsberömda Corson och ut genom den vackra Porta del Popolo, den port hvarigenom vi nordbor i mindre kommunikationsrika tider först plögade åka in i Rom. Men denna märkliga byggnad har

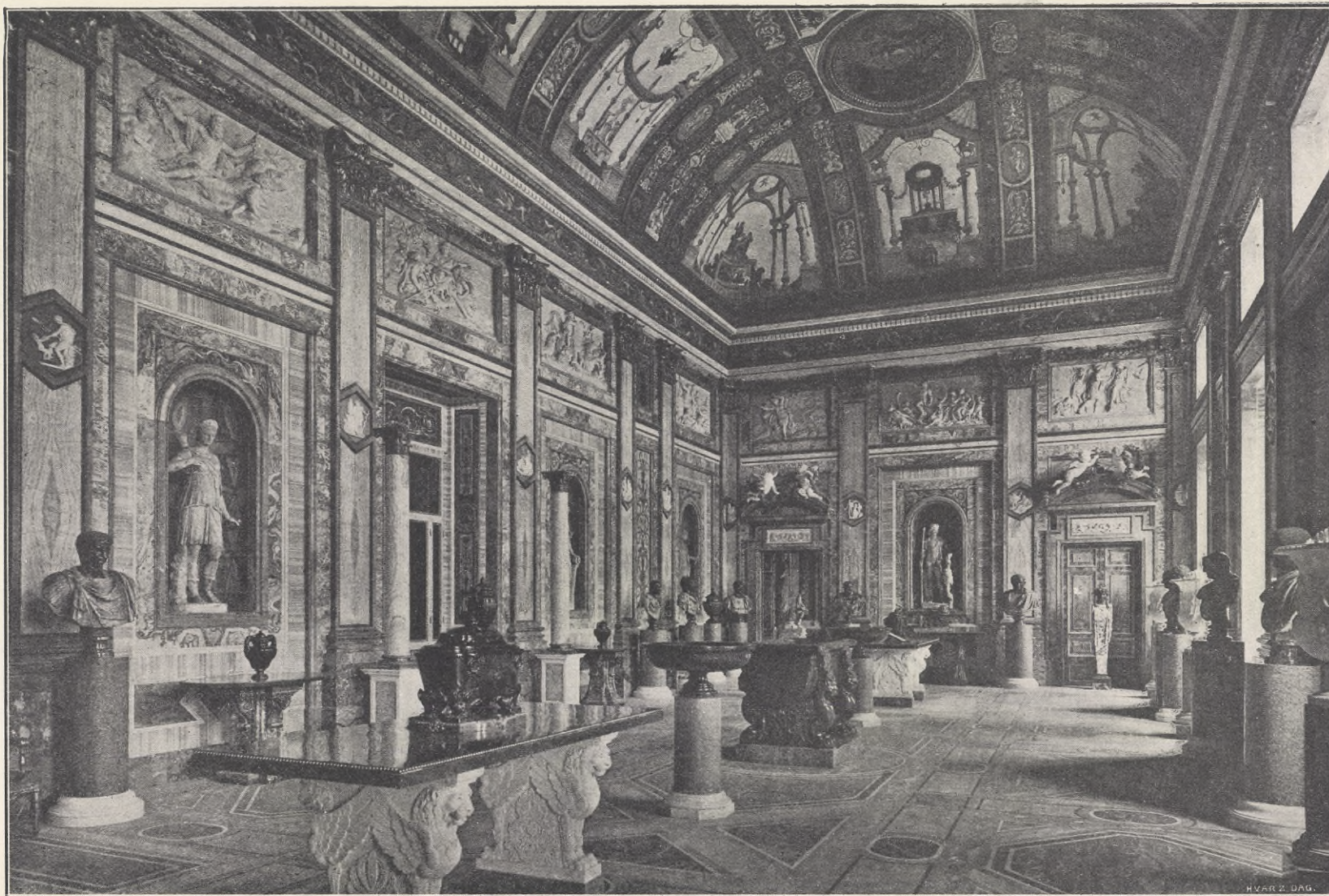

Efter fotograf.

STORA PINAKOTEKSALEN I VILLA BORGHESE.

Kliché: Kem. A.-B. Renat Silfversparre, Sthlm—Gbg.

Årets fotograf

HVARZ DAG.
Kitcher i Kew A.-B. Besigt St'forensparene Schlu—Gbg.

STORA MUSEISALEN I VILLA BORGHESE.

öfvat en icke mindre stark dragningskraft på alla dem från jordens mest skilda trakter, som älska den yppersta konsten från antiken såväl som från senare tid.

Villa Borghese, som i arkitektonisk skönhet täflar med den härliga Pamfili-villan, är omgifven af en vid pass en kvadrattill stor park, som med sina magnifika alléer, sina förtjusande skogspartier och sina rikliga konstverk erbjuder den skönhetsälskande vandraren ideliga öfverraskningar. Genom en praktfull port med en betecknande inskrift öfver träder man in i den nyare delen af villan. Längs körvägen kommer man fram till den i egyptisk stil uppförda Pylon-ingången; på andra sidan härom äro fragmentariska antiker och grafmonument hopförda i en trädgårdshall. Då man fortsätter vandrigen, befinner man sig hastigt i en sydländskt praktfull skog, på hvars ena sida ligga de ursprungligen för fursten afsedda trädgårdsanläggningarne, medan åt andra hållet en höghvälfd allé af evigt gröna stenekar förer förbi Hippodromen fram till ett vackert kapell och ett öppet rotunda-tämpel, hvarifrån öppnar sig det fagraste, mest måleriska perspektiv med Berninis praktfulla »Sjöhäst-fontän», hvar af vi här lämna en ovanligt lyckad bild. Längs de nyssnämnda trädgårdsanläggningarne kommer man fram till en särdeles lyckligt återgifven antik tämpelruin med kopior af inskrifterna i Herodes-Atticus' villa. Inne i den skogsliknande parken ligger »Staty-Kasinet» med dess glänsande konstnärliga inramning af de kostbara konstskatterna, medan åter en ståtlig pinjelund öppnar vägen till det palats, som rymmer antiksamlingar och som ligger undgömdt mellan de höga trädstammarne.

Villa Raffaele, som utgjorde en 1830 förvärfvad del af Villa Borghese, förstördes af revolutionspartiet under 1849 års oroligheter. De berömda freskerna flyttades på grund af villans bofällighet redan 1844 af furst Borghese till det inom staden Roms murar belägna Palazzo Borghese. Villa Borghese, som var den bekanta furstesläktens sommarresidens, rymde en utomordentligt värdefull konstsamling med så berömda verk som Hermafroditen, den döende Seneca, och den Borghesiske fäktaren, hvilka alla köptes af Napoleon och år 1806 fördes till Paris. Då samlingen 1815 återställdes, var densamma till stor del skingrad. I nyare tid har därför »Staty-Kasinet» upprättats med en riklig samling till dels mycket betydande antiker. Den nuvarande samlingen, som dels har sammanförts från de olika Borghesiska villorna, dels kompletterats med nyare fynd från Monte Calvo och utgräfningar i öfrigt, är utomordentligt härligt inrymd i de furstligt utstyrda marmorsalarne och i de dyrbara, luftiga hallarne med de värdefulla antika mosaikgolfven. Bordplattor af dyrbara stenarter, fintslipade kristallkronor och venezianska speglar förhöja den praktfulla anblicken af Villa Borgheses salar.

Det är en enastående rikedom af delvis utomordentligt värdefulla konstverk, som är inrymd i Villa Borghese. Galleriets förnämsta skatt är utan allt tvifvel den år 1835 vid Monte Calvo funna sittande statyen af Anakreon. Det gamla grekiska originalet har troligen varit uppställt i Teos, Anakreos' födelsestad. Öfver kroppens rörelse och högra armens och handens hållning, hvari en utpräglad lidelsefull rörelse gör sig gällande, är synnerligen karaktäristisk för den sinliga diktkonstens representant, den märkliga fetman tyder på den behagliga njutningen, mantel och sandaler stärka intrycket af bekvämhet. Hufvudet är märkvärdigt karaktäristiskt och ansiktsuttrycket utomordentligt vresigt. Hela statyen är

full af goddagspiltens embonpoint. En Tyrteos-staty med samma fyndort som Anakreon-statyen leder lik-som denna tanken på ett grekiskt original från 4:de århundradet före vår tideräknings början. Det högtidliga allvaret hos denna statyen bildar så att säga ett motstycke till den föregående. Likaledes bevarar man gärna i minnet en Dansande Silén, funnen 1824 vid Monte Calvo, som tyder på utprägladt grekiskt original från den Pergameniska perioden. En Bacchus, en Juno Pronuba, en sittande Pluto-staty och ännu många andra arbeten tillhöra de yppersta kända alster af antik konst. Man får en föreställning om Villa Borgheses storartade konstskatter genom att blott kasta en blick in i en af dessa salar, t. ex. i en mot parken belägen praktsal med alabasterpelare och kostbara, mestadels moderna porfyrarybeten. Takmålningarne äro af de Angei och de tolf käjsarbysterna af porfyr härleda från sjuttonde århundradet. De två pelarne, som uppbära hufvudportalen, äro af egyptisk alabaster. Sådan är en sal i Villa Borghese, sådana de konstverk, som här hopförts.

Den allmänna misären, som Italiens konstälskande gamla furstesläkter icke undgingo att känna verkningarne af, tvingade som bekant flere af dessa furstar att mer eller mindre skingra sina kostbara samlingar. Här i Norden var det ju särskildt den konstförståndige bryggaren i Köpenhamn, d:r Carl Jacobsen, som för sitt glyptotek förvärfvade en mängd af de yppersta antika konstverk, som funnos i italienska privatsamlingar. Villa Borghese fick äfven gifva sin konstnärliga tribut åt den ekonomiska tillbakagången. Slutligen måste italienska regeringen ju genom lagförbud hindra utförseln af de värdefulla antika konstverk, som befunno sig i privat ägo. Nu har man ändtligen vidtagit den åtgärd, som är den naturligaste och på samma gång allmänt tillfredsställande: att göra den praktfulla Villa Borghese, dess storslagna, idylliska parker och framför allt dess underbart rika och härliga konstgalleri till allmän ägendom. Denna offentliga skyddsåtgärd för ett orubbligt bevarande af de världsberömda konstskatterna skall helt visst af alla länders konstvänner hälsas med lika oförbehållsam tillfredsställelse som den glädje, hvarmed Roms lazzaroner se portarne öppnas till de numera offentliga parkerna omkring Villa Borghese.

NYVALD LEDAMOT G. VON SCHEELE-
AF RIKSDAGENS
2:a KAMMARE,
VII.

Borgmästaren
G. A. AHLSTRAND
Samlingspartist.
Umeå, Skellefteå, Piteå.

Kammarherre v. S. ärsåsom föreståndare för landbruksskolan å Kilanda och genom sin eminenta förmåga såsom dess ledare mycket känd bland jordbruksintresserade i landet o återgifva vi ett porträtt med anledning af den 32:a årskursens avslutning härom dagen.

ETT 40-ÅRS-JUBILEUM.
GUSTAF FREDRIKSON

I "MARKIS DE VILLEMÉR".

I "HEDERSMÄN".

UNGDOMSPORTRÄTT.

SOM BENEDICT.

Den 4 november är det 40 år sedan Gustaf Fredrikson, denne utmärkte dramatiska artist, mästaren i talets svåra

konst, debuterade på K. teatern i Stockholm.

HVAR 8 DAG meddelade här om

Kliché: Bengt Silfverparre.

SOM "EN PARISARE."

året på sin första sida en fotografi af hr Fredrikson jämte utförlig biografi. Vi ha nu nöjet att visa en serie intressanta bilder af hr Fredrikson i några af de, snart sagdt, oräkneliga roller, som han utfört under årens lopp, och på hvilka alla han satt sin lysande intelligens, prägel. Till dessa bilder foga vi en hjärtlig önskan, att sjuttioåringen, hvilken är kry som en tjuugoåring, intresserad och arbetsälskande som en person i sin fulla mannakraft, må i samband med sina oöfverträffliga äldre sceniska bilder visa en beundrande allmänhet många nya sådana i ännu långa tider.

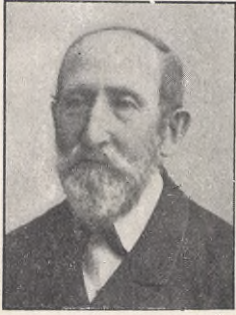

Kliché: Bengt Silfverparre.

SOM RYTTMÄSTARE KURT I "DAGTINGAN".

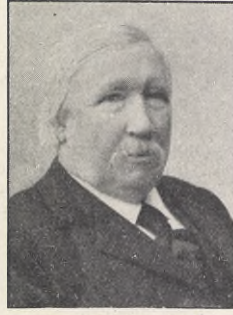
VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

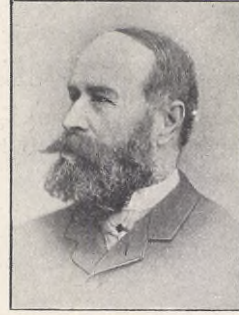
CHRISTIAN BERGSTRÖM,
slussinspektör vid Borensbergs
kanalstation, Göta kanalverks äld-
ste tjänsteman. 80 år den 6 nov.

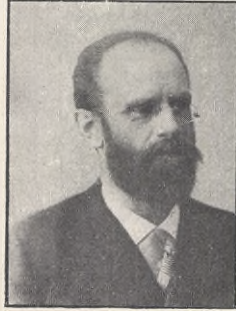
A. J. SÖDERLUND,
f. kammartjänare hos prinsessan
Eugenie. 80 år den 20 oktober.

AUGUST CHARLÉS,
f. d. provinsialläkare i Borås
och kommunalman därstädes,
fylde den 17 oktober 70 år.

EMIL V. FLEETWOOD,
frih., f. d. ryttmästare, kammar-
herre. 70 år den 20 oktober.

E. F. V. RUNQVIST,
färoverksadjunkt i Västervik, fil.
doktor. 60 år den 17 oktober.

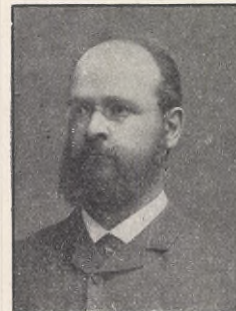
AXEL NOTINI,
framstående ornamentsbildhug-
gare i Stockholm. 60 år den 30
okt. Särdeles musikintresserad.

JOHAN WRETMAN,
rådman i Stockholm. 50 år den
24 oktober.

WALDEMAR JACOBSEN,
öfveringenjör vid Bergsunds Mek.
Verkstäd. 50 år den 14 oktober.

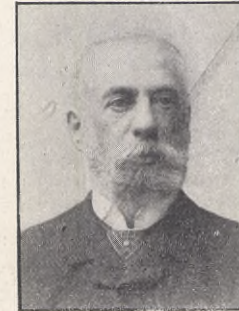
H. J. HEJKENSKJÖLD,
tektor i Stockholm. 50 år den 15
oktober.

KARL JOHAN NORDÉN,
sedan 15 år komminister i Rätans
församling, Jamtland. 50 år den
22 oktober.

† **G. E. M. UNONIUS,**
f. tullförvaltare, f. präst i anglo-
amerikanska kyrkan, afled nyligen
å Hacksta gård 92 år gammal.

† **JOSEPH RUBENSON,**
f. direktör för Stockholms ut-
skänkningsaktiebolag, afled den
19 oktober.

† **AUGUST NILSON,**
ingenjör, kamrer vid Gäfle Köp-
mansförening, stadsfullmäktig, af-
led nyligen. Född 1834.

† **OSKAR EDVARD RAHM,**
handlande i Stockholm, afled den
18 okt. 60 år gammal.

† **PER LINDELL,**
ingenjör, redaktör af industritid-
ningen "Norden", sekreterare i
Svenska likbränningsföreningen,
afled den 24 okt. 60 år gammal.

† **CARL O. WENGSTRÖM,**
ingenjör, verkst. direktör i A.-B
J. O. Wengströms mek. snickerif.,
afled den 20 okt. 45 år gammal.

(Forts. fr. sid. 70)

— Bah, en flicksnärta, sade han halfhögt.

Det var storbjudning i prästgården. Godsägare Falks, prästfamiljerna rundt omkring, lektor Vibergs från staden och en hel del fint folk voro församlade. Man småpratade vid kaffet, berömde småbröd och anordningar, skvallrade smått om ditt och datt, och åt af de rikliga förfriskningarne.

Anna Maja styrde och ställde. Hon hade blifvit så märkbart stilla och tyst sista tiden, och »litet blek om näbben till på köpet», som godsägare Falk anmärkte. Det retade henne, att just baron Ståhl skulle stå bredvid och höra det. Han måste väl aldrig tro, att han hade något med det att göra. Hon blef uppsluppet munter, rädd som hon var, att han skulle märka, hur olycklig hon kände sig vid tanken på, att han skulle resa i morgon och hon aldrig, aldrig skulle få se honom mer. Men han hade ju burit sig så oförskämdt åt. Hon gick bort och skämtade helt ogeneradt som i gamla dagar med pojkarne och kandidat Hansson. Kandidaten var öfverförtjust och såg svärmiskt på henne med sina pilrande ögon bakom pincenezen. Men hvar gång hon såg upp mötte hon ett par andra ögon, mörka och allvarliga, och utan det gäckande och skrattlystna uttrycket som förr. Då rodnade hon och vågade ej se upp på en lång stund.

Adèle såg missbelåten ut, men Henriette var idel leende. Hon närmade sig åtskilliga gånger sin kusin, men då han ej visade henne någon uppmärksamhet, lade hon an på en rätt till åren kommen pastorsadjunkt, som tycktes till fyllest uppskatta den höga gunst, som blef honom beskärd.

På aftonen blef det musik. Henriette föredrog med mycken patos det ena salongsstycket efter det andra. Godsägaren vände sig till baron Ståhl.

— Sjung du en bit nu.

Baronen reste sig och gick bort till pianot.

— Ackompagnera mig till »Dulgt Kjærlighed», du Henriette!

Henriette såg blixtnabbt upp. Hon glömde i ett nu aldeles prästmannen och slog an några ackord, under det hon svärmiskt blickade upp i kusinens ansikte. Baronen började:

»Han tvär över bænkerne hang,
Hun lystig i dansen sig svang.
Hun legte, hun lo
Med en och med to.
Hans hierte var nær ved att briste —

Det var en manlig, stark stämma och dock så mjuk och väklingande.

Anna Maja smög sig in i förmaket bakom portiernerna. Hon måste bita i näsduken för att inte snyfta högt, men tårarna tillrade ned för kinderna

— Herre Gud, hvad skall jag göra, jag får aldrig, aldrig se honom mer!

Sången tystnade därute:

»Men det var der ingen, som vidste.»

Steg hördes ute från hvardagsrummet, långa och släpande. Det var Frans. Anna Maja böjde sig in mot dörrkarmen, men Frans hade redan sett henne.

— Hvad sitter du här och lipar för, Anna Maja?

Han drog henne hårdt i armen och ville hafva henne fram i ljuset. Anna Maja snodde raskt näsduken om sin högra hand.

— Jag har skurit mig, sade hon mellan tårarna, låt mig vara i fred.

— Hvad är det, fröken Lind, hördes en annan röst i salsdörren, har ni skadat er? Låt mig se på handen, jag är ju, eller rättare sagt, skall bli doktor, så det måste jag väl förstå mig på.

Anna Maja gömde ansiktet i händerna och bara snyftade. Åh! hon skämdes så förskräckligt.

— Hör du, min vän, baronen vände sig till Frans, skulle du inte vilja söka rätt på mitt cigarettfodral, jag har förlagt det någonstädes i salen.

Frans såg ännu en gång på system, så gick han ut.

— Lilla Anna Maja, baron Ståhl gick fram och lade armen om hennes lif. — Nu är ej tid att leka »kurra gömma» längre, hans röst var så vek och öm, i morgon reser jag, älskade.

Anna Maja svarade inte, hon bara tryckte sig långt in i hans famn och grät högt. Han lyfte upp hennes hufvud och såg henne in i ögonen.

— Säg, att du förlåter mig och säg, att du vill älska mig och en gång bli min lilla hustru, så är jag den lyckligaste man i världen.

Anna Maja lyfte upp hufvudet och skalken glimrade mellan tårarna.

— Men, sade hon, det var ju handen ni skulle se på, och — för öfrigt, folk i vår klass brukar inte gifta sig med baroner.

— Så, Anna Maja, inte den tonen mera, det är slut på leken, han var mycket allvarsam, säg, vill du hålla af mig, Anna Maja?

Hon böjde hufvudet och hviskade sakta och blygt sitt — ja. —

Han slöt henne i sin famn.

— Ser du, man skall aldrig säga aldrig, min älskade lilla Anna Maja.

(Slut.)

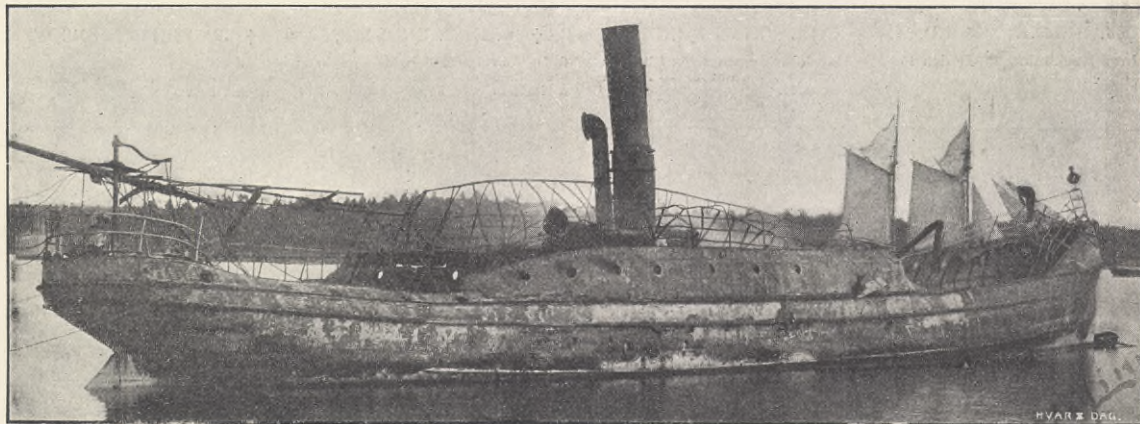

Foto. Lindblad, Oskarshamn.

DEN UPPBRUNNA ÅNGAREN »BLEKINGE».

»Blekinge» råkade den 22 oktober under resa från Borgholm till Oskarshamn i brand och förstördes fullständigt. Ingen människa skadades.

Klubb: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Skåns—Gbg.